

Sygn. akt XII C 904 / 18 (poprzednio I C 2061 / 17)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Aneta Zajączkowska**

po rozpoznaniu w dniu 17.04.2018 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. w W.**

przeciwko **D. R.**

o zapłatę 104 590, 43 zł

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty z dnia 05.06.2017 r., I Nc 639/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony nakaz zapłaty co do kwoty **104 350, 43 zł** (sto cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt złotych, czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15.05.2017 r. do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego;

II. uchyla zaskarżony nakaz zapłaty w pozostałym zakresie i oddala powództwo;

III. obciąża Skarb Państwa niepokrytymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. R. 104 590, 43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu (15.05.2017 r.) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że strony w dniu 08.01.2016 r. zawarły umowę nr (...) o pożyczkę gotówkową. Na podstawie tejże umowy powód udostępnił pozwanej kwotę pożyczki w wysokości 100 000 zł, a pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki zgodnie z obowiązującym harmonogramem spłat. Z uwagi na brak dokonywania wpłat przez pozwaną umowa pożyczki została wypowiedziana. Pozwana, otrzymując oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, została wezwana do spłaty zadłużenia. Brak spłaty zaległości w wyznaczonym terminie spowodował, że z dniem 10.02.2017 r. zobowiązanie pozwanej zostało pozwane w stan wymagalności.

Powód wskazał, iż w jego księgach znajduje się wymagalne zadłużenie z tytułu umowy nr (...) z dnia 08.01.2016 r. w łącznej wysokości 104 590, 43 zł, w tym:

1. należność główna – 96 199, 35 zł,

2. odsetki umowne naliczone od dnia 08.08.2016 r. do dnia 09.02.2017 r. – 4 773, 78 zł,
3. odsetki od zobowiązania przeterminowanego naliczone od dnia 10.08.2016 r. do dnia 09.05.2017 r. – 3 377, 30 zł,
4. opłaty – 240 zł.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednak zarówno w terminie określonym w wezwaniu, jak i w okresie do dnia wniesienia powództwa zadłużenie nie zostało uregulowane.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym dnia 05.06.2017 r., I Nc 639/17, Sąd Okręgowy nakazał pozwanej, aby zapłaciła na rzecz powoda 104 590, 43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15.05.2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 1 308 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3 617 zł.

W zarzutach od powyższego nakazu zapłaty pozwana D. R. wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwana podniosła, że prowadziła z powodem liczne rozmowy telefoniczne oraz rozmowy z przedstawicielami powoda co do ugodowego załatwienia sprawy. Tym samym pozwana nie spodziewała się wytoczonego wobec niej powództwa, działając w przekonaniu, że dojdzie do zawarcia porozumienia, zatem w jej ocenie wytoczone powództwo jest przedwczesne.

Po wtóre, pozwana zakwestionowała sposób wyliczenia żądanych odsetek za zobowiązania przeterminowane wskazując, że brak jest podstawy prawnej do ich wyliczenia.

Następnie pozwana wskazała na wadliwość wystawionego wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 10.05.2017 r. nr (...) jako niepodpisanego przez osobę upoważnioną do reprezentacji Banku, a tym samym wyłączenie możliwości wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwana podniosła również zarzut niewłaściwości funkcjonalnej, gdyż roszczenie powoda było związane z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą.

W odpowiedzi na zarzuty z dnia 08.01.2018 r. (k. 98-103) powód podtrzymał żądanie pozwu.

Wskazał, że pozwana występując we własnym imieniu jako osoba fizyczna w dniu 08.01.2016 r. zawarła umowę o pożyczkę gotówkową z powodem. Pożyczka została przeznaczona na dowolny cel konsumpcyjny. Ewentualne przeznaczenie środków na cele związane z działalnością gospodarczą pozwanej pozostaje bez wpływu na charakter roszczenia powoda.

Odnosząc się do zarzutu przedwczesności powództwa powód wskazał, że pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty pożyczki na rzecz powoda zgodnie z obowiązującym harmonogramem spłat. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną z postanowień umowy i brakiem regularnym spłat zaciągniętego zobowiązania powód pismem z dnia 08.12.2016 r. wypowiedział umowę. Wobec braku spłaty wymagalnego zadłużenia przedstawionego w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowa wraz z upływem okresu wypowiedzenia uległa rozwiązaniu, a całość zobowiązania pozwanej z dniem 10.02.2017 r. została postawiona w stan wymagalności. Pozwana nie zaprzeczyła, że jej zobowiązanie stało się wymagalne. Pomimo składanych obietnic spłaty zaległości pozwana ostatniej wpłaty dokonała w dniu 12.08.2016 r. po czym zaprzestała dalszej spłaty pożyczki. Po rozwiązaniu umowy pozwana nadal nie dokonywała żadnych wpłat, nie kontaktowała się z powodem, jak również nie przedstawiła żadnej propozycji w zakresie spłaty zadłużenia, pozostawiła również bez odpowiedzi przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Powód podniósł, że nie kwestionuje faktu prowadzenia rozmów telefonicznych z pozwaną, jednakże rozmowy były podejmowane przez pozwaną jeszcze przed rozwiązaniem umowy i nie doprowadziły do zawarcia porozumienia z powodem.

Odnosząc się do zarzutu braku podstaw do wyliczenia odsetek powód odwołał się do postanowień § 3 ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 3, ust. 4 i 5 umowy.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

W dniu 08.01.2016 r. (...) Bank S.A. i D. R. zawarli umowę o pożyczkę gotówkową nr (...).

Bank udzielił pozwanej za pośrednictwem (...) sp. z o. o. we W. pożyczki w wysokości 100 000 zł, którą pozwana zobowiązała się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 120 równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych nie później niż do 8 dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w umowie.

Pożyczka przeznaczona była na dowolny cel konsumpcyjny w wysokości 69 000 zł oraz na zapłatę kosztów pożyczki, tj. prowizji od udzielonej pożyczki w wysokości 26 000 zł i opłaty pobieranej przez pośrednika kredytowego w wysokości 5 000 zł.

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 157 906, 17 zł, przy rzeczywistej rocznej stopie oprocentowania wyliczonej na poziomie 21, 49 %.

Oprocentowanie pożyczki było liczone według stopy zmiennej, stanowiącej sumę stawki WIBOR 3M i stałej marży w wysokości 8, 18 punktów procentowych. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 9, 90 % w stosunku rocznym. Zmiana oprocentowania w kolejnych 3-miesięcznych okresach obrachunkowych następowała w wyniku zmiany stawki WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spłaty pożyczki.

Bank zastrzegł sobie prawo obciążania pożyczkobiorcy kosztami powstałymi w wyniku niewywiązywania się pożyczkobiorcy z postanowień umowy, w szczególności odsetkami karnymi od zadłużenia przeterminowanego, ewentualnymi kosztami sądowymi, egzekucyjnymi zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami oraz kosztami windykacyjnymi. Zadłużeniem przeterminowanym były wszelkie należności wynikające z zaciągniętej pożyczki, niespłacone w terminie lub wysokości określonej w umowie. Odsetki od takiego zadłużenia miały być naliczane od dnia, w którym spłata należności miała nastąpić, do dnia poprzedzającego jego spłatę. Oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego było równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ kc, w dniu zawarcia umowy wynosiło 14 %.

Umowa ulegała rozwiązaniu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, bądź w każdym czasie, za porozumieniem stron.

Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku:

- rażącego naruszenia postanowień umowy lub regulaminu udzielania pożyczek/kredytów dla osób fizycznych przez pożyczkobiorcę,
- pogorszenia zdolności kredytowej pożyczkobiorcy,
- negatywnej oceny ryzyka kredytowego pożyczkobiorcy przez bank,
- stwierdzenia przez bank zagrożenia w spłacie pożyczki,
- ujawnienia złożenia przez pożyczkobiorcę nieprawdziwych oświadczeń lub fałszywych dokumentów,
- wypowiedzenia innych umów o produkty bankowe zawartych z pożyczkobiorcą,

- wszczęcia przez uprawniony organ egzekucyjny egzekucji z majątku pożyczkobiorcy,
- wszczęcia przez bank postępowania sądowo-egzekucyjnego przeciwko pożyczkobiorcy.

Jeżeli pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonej pożyczki, Bank miał wezwać go do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania. Jeżeli należności nie zostały uregulowane w całości, jak również w sytuacji, w której złożony przez pożyczkobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony, Bank miał prawo wypowiedzenia umowy kredytu.

Od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie z tytułu udzielonej pożyczki stawało się wymagalne i było traktowane jako zadłużenie przeterminowane.

Strony ustaliły, że zmiany umowy wymagają zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności.

/ dowód: umowa o pożyczkę gotówkową nr (...) z dnia 08.01.2016 r. – k. 7-15 /

Pozwana spłacała raty kredytu w okresie od lutego do sierpnia 2016 r. Wysokość raty kapitałowo-odsetkowej wynosiła około 1 310 zł.

/ dowód: historia rachunku bankowego nr (...) – k. 106 /

Z uwagi na zaprzestanie przez pozwaną dokonywania bieżących wpłat, (...) Bank S.A. w październiku i listopadzie 2016 r. dwukrotnie wysłał do pozwanej wezwania do zapłaty.

Pierwsze wezwanie z dnia 13.10.2016 r. wskazywało na zaległość w kwocie 2 630, 74 zł, drugie, nazwane „ostatecznym wezwaniem do zapłaty” z dnia 07.11.2016 r. na zaległość w wysokości 2 745, 24 zł. Obie te zaległości powstały w dniu 08.09.2016 r.

/ dowód: wezwania do zapłaty – k. 107-108 /

Pismem z dnia 08.12.2016 r., doręczonym dnia 21.12.2016 r., Bank skierował do pozwanej warunkowe wypowiedzenie umowy o pożyczkę nr (...). Powód wezwał pozwaną do dokonania w terminie 14 dni roboczych spłaty zaległości wynoszącej 4 185, 38 zł plus 25 zł kosztu wysłania pisma oraz poinformował o możliwości złożenia tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód wskazał, że w wypadku nieskorzystania przez pozwaną z uprawnień wskazanych w art. 75c prawa bankowego wypowiada umowę o pożyczkę nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął 14-dniowy termin na dokonanie wpłaty lub podjęcie innych stosownych działań.

/ dowód: warunkowe wypowiedzenie umowy z dnia 08.12.2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru

– k. 16-19 /

Pismem z dnia 21.03.2017 r., doręczonym dnia 24.03.2017 r., powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 08.01.2016 r., które na dzień 20.03.2017 r. wynosiło 102 745, 43 zł, w tym: kapitał – 96 199, 35 zł, odsetki umowne – 4 773, 78 zł, odsetki karne – 1 532, 30 zł oraz opłaty – 240 zł.

/ dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21.03.2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru

– k. 20-22 /

Pozwana D. R. od dnia 01.03.2012 r. prowadziła pod firmą (...) działalność gospodarczą w zakresie specjalistycznego projektowania. Działalność została zawieszona dnia 01.02.2017 r.

/ dowód: wydruk z systemu CEIDG – k. 44 /

W dniu 10.05.2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził, że w jego księgach figuruje wymagalne zadłużenie D. R. w wysokości 104 590, 43 zł z tytułu umowy nr (...) o pożyczkę gotówkową z dnia 08.01.2016 r., w tym:

1. należność główna (kapitał) – 96 199, 35 zł,
2. odsetki umowne – 4 773, 78 zł – naliczone od dnia 08.08.2016 r. do dnia 09.02.2017 r.,
3. odsetki od zobowiązania przeterminowanego – 3 377, 30 zł naliczone od dnia 10.08.2016 r. do dnia 09.05.2017 r.,
4. opłaty w kwocie 240 zł,

wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od zadłużenia przeterminowanego, tj. od kwoty 104 590, 43 zł, od dnia 10.05.2017 r.

/ dowód: wyciąg z ksiąg (...) Banku S.A. z dnia 10.05.2017 r. – k. 3-4 /

Sąd zważył, co następuje.

Zarzuty pozwanej zasługują na uwzględnienie jedynie w nieznacznej części.

Powód dochodzi od pozwanej zapłaty należności z tytułu umowy pożyczki zawartej dnia 08.12.2016 r.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, której istotą jest dwukrotne przekazanie środków pieniężnych lub innych rzeczy zamiennych – najpierw przez pożyczkodawcę na rzecz pożyczkobiorcy (udzielenie pożyczki), potem przez pożyczkobiorcę na rzecz pożyczkodawcy (zwrot pożyczki).

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu

wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 kpc, wedle którego strony zobowiązane są przedstawiać dowody, oraz art. 232 kpc stanowiący, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Stosownie do wskazanej reguły ciężaru dowodu powoda obciążał obowiązek wykazania, że została zawarta umowa pożyczki, pozwana zaś obowiązek wykazania, że zobowiązanie zostało wykonane zgodnie z jego przedmiotem i treścią (art. 354 § 1 kc) albo wygasło w inny sposób. Powód przedłożył umowę pożyczki, historię jej spłat oraz dokumenty potwierdzające wzywianie pozwanej do zwrotu pożyczki i wypowiedzenie umowy. Na tej podstawie możliwe było dokonanie oceny zarówno zasady roszczenia powoda, jak i jego wysokości. Przedłożony przez powoda, a kwestionowany przez pozwaną, wyciąg z ksiąg banku nie ma decydującego znaczenia w sprawie, precyzuje sposób wyliczenia dochodzonej należności, nie stanowi zaś zasadniczego dowodu wysokości zobowiązania. Z tych przyczyn zarzuty pozwanej wobec tego dokumentu nie służą skutecznie podważeniu zobowiązania pozwanej do zapłaty żądanej przez powoda sumy.

Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy pożyczki ani też nie przedstawiła swojego stanowiska co do rozliczenia umowy. Nie zakwestionowała należności głównej, a jedynie wyliczenie wysokości dochodzonych przez powoda odsetek. W tym zakresie jednak zarzuty pozwanej nie mogły odnieść pożądanego skutku. Pozwana nie udowodniła także swoich twierdzeń co do porozumienia z powodem mającego na celu inne ukształtowanie sposobu spełnienia świadczenia, przedłużenie terminu spłaty, itp.

Zgodnie z art. 720 § 2 kc umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei zgodnie z art. 77 § 1 kc uzupełnienie lub zmiana umowy wymaga zachowania takiej formy, jaką ustawa lub strony przewidziały w celu jej zawarcia. Oznacza to, że wszelkie zmiany umowy skutkujące odstępianiem od postanowienia § 9 ust. 4 umowy przewidującego, że po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie do spłaty pożyczki staje się wymagalne, mogły nastąpić wyłącznie w formie pisemnej. Strony w § 13 umowy oświadczyły, że zmiana umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Strony umowy nie mogą w ten sposób ująć klauzuli formy czynności prawnej, gdyż nie mogą mocą własnych oświadczeń woli wykreować stanu nieważności. Nieważność czynności prawnej jest kategorią obiektywną, stanowi konsekwencję sprzeczności z ustawą bądź zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 kc) albo wynika z wyraźnego przepisu ustawy. Zastrzeżenie wyrażone w § 13 umowy pożyczki z dnia 08.01.2016 r. należy traktować jako zastrzeżenie formy dla wywołania określonego skutku prawnego (tzw. forma ad eventum) – skutkiem tym jest zmiana umowy bądź jako zastrzeżenie formy dla celów dowodowych. W związku z tym niedopuszczalne jest prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania stron na okoliczność zmiany umowy pożyczki, albowiem fakt taki nie został w żaden sposób uprawdopodobniony za pomocą pisma.

Pozwana nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, że uzgodniła z powodem inny sposób spełnienia świadczenia niż jednorazowa spłata całości wymagalnego zadłużenia.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, albowiem dowód taki ma w procesie cywilnym charakter jedynie pomocniczy i nie może służyć dokonywaniu zasadniczych ustaleń faktycznych co istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Odnosząc się do wysokości zgłoszonego przez powoda żądania, należy stwierdzić, iż wyliczenie jest zasadniczo prawidłowe i nie budzi istotnych wątpliwości co do zgodności z postanowieniami umowy pożyczki.

Powód wskazał, że domaga się zapłaty:

- kapitału pożyczki – 96 199, 35 zł,
- odsetek umownych naliczonych od dnia 08.08.2016 r. do dnia 09.02.2017 r. – 4 773, 78 zł,
- odsetek od zobowiązania przeterminowanego naliczonych od dnia 10.08.2016 r. do dnia 09.05.2017 r. – 3 377, 30 zł,
- opłat – 240 zł.

Powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 100 000 zł. Pozwana spłaciła 7 rat, które pokryły kapitał pożyczki w łącznej kwocie 3 623, 17 zł (historia spłat – k. 106). Powód może zatem domagać się zwrotu 96 376, 83 zł, zażądał zaś mniej – 96 199, 35 zł.

W wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 10.05.2017 r. powód przedstawił sposób wyliczenia odsetek umownych i odsetek od zadłużenia przeterminowanego, który jest prawidłowy.

Zgodnie z umową pożyczki oprocentowanie było zmienne i stanowiło sumę stawki WIBOR 3M i stałej marży w wysokości 8, 18 pktów procentowych. Wskaźnik WIBOR 3M wynosił:

- na dzień 08.08.2016 r. – 1, 71,
- na dzień 08.09.2016 r. – 1, 71,
- na dzień 10.01.2016 r. (dzień 08.01.2016 r. wypadł w sobotę) – 1, 71,
- na dzień 08.11.2016 r. – 1, 71,
- na dzień 08.12.2016 r. – 1, 71,

- na dzień 09.01.2017 r. (dzień 08.01.2017 r. wypadł w niedzielę) – 1, 73,

- na dzień 08.02.2017 r. – 1, 73.

Zatem umowne oprocentowanie pożyczki wynosiło 9, 90 % w chwili zawarcia umowy, następnie 9, 89 % i kolejno 9, 91 %.

Zakładając prawidłowe wykonywanie umowy pożyczki i regularne dokonywanie spłat zgodnie z harmonogramem, odsetki umowne wynoszą:

- za okres od 08.08.2016 r. do 07.09.2016 r. – od kapitału w kwocie 96 199, 35 zł – 805, 84 zł,

- za okres od 08.09.2016 r. do 09.10.2016 r. – od kapitału w kwocie 95 693, 43 zł – 827, 46 zł,

- za okres od 10.10.2016 r. do 07.11.2016 r. – od kapitału w kwocie 95 209, 13 zł – 746, 08 zł,

- za okres od 08.11.2016 r. do 07.12.2016 r. – od kapitału w kwocie 94 643, 46 zł – 767, 22 zł,

- za okres od 08.12.2016 r. do 08.01.2017 r. – od kapitału w kwocie 94 098, 93 zł – 814, 22 zł,

- za okres od 09.01.2017 r. do 07.02.2017 r. – od kapitału w kwocie 93 601, 40 zł – 762, 39 zł,

- za okres od 08.02.2017 r. do 09.02.2017 r. – od kapitału w kwocie 93 051, 03 zł – 50, 57 zł.

Łącznie wskazane odsetki umowne naliczone za wskazany okres wynoszą 4 773, 78 zł.

Z kolei dla zadłużenia przeterminowanego strony ustaliły w umowie pożyczki oprocentowanie równe stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie, które od 01.01.2016 r. wynosiły 14 %.

Odsetki te wynoszą:

- za okres od 10.08.2016 r. do 11.08.2016 r. – od kwoty 501, 71 zł – 0, 27 zł,

- za okres od 08.09.2016 r. do 09.10.2016 r. – od kwoty 505, 92 zł – 6, 19 zł,

- za okres od 10.10.2016 r. do 07.11.2016 r. – od kwoty 990, 22 zł – 10, 99 zł,

- za okres od 08.11.2016 r. do 07.12.2016 r. – od kwoty 1 555, 89 zł – 17, 86 zł,

- za okres od 08.12.2016 r. do 08.01.2017 r. – od kwoty 2 100, 42 zł – 25, 73 zł,

- za okres od 09.01.2017 r. do 07.02.2017 r. – od kwoty 2 597, 95 zł – 29, 90 zł,

- za okres od 08.02.2017 r. do 09.02.2017 r. – od kwoty 3 148, 32 zł - 2, 4 2 zł,

- za okres od 10.02.2017 r. do 09.06.2009 r. – od kwoty 96 199, 35 zł.

Łącznie wskazane odsetki umowne za opóźnienie naliczone od zadłużenia przeterminowanego za wskazany okres wynoszą 3 377, 30 zł.

Powód prawidłowo, zgodnie z przepisami i postanowieniami umowy naliczył wysokość należnych mu odsetek umownych oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

W konsekwencji zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynosi 105 490, 43 zł, w tym: kapitał – 96 199, 35 zł, odsetki umowne (kapitałowe) – 4 773, 78 zł, odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 377, 30 zł, opłaty – 240 zł.

Powód zażądał dalszych odsetek ustawowych od wskazanej należności od dnia wniesienia pozwu. Żądanie to jest w przeważającej części usprawiedliwione:

- odsetki od należności głównej zostały naliczone do dnia 09.05.2017 r., mogą być naliczane także po tej dacie,
- odsetki od skapitalizowanych odsetek mogą być – stosownie do art. 482 § 1 kc – naliczane od dnia wniesienia pozwu,
- odsetki nie mogą być naliczane od innych ubocznych należności, takich jak koszty, opłaty i prowizje bankowe. Charakter tego rodzaju świadczeń wyklucza naliczanie od nich odsetek.

Reasumując, Sąd utrzymał w mocy zaskarżony nakaz zapłaty co do kwoty 104 350, 43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 15.05.2017 r. do dnia zapłaty, kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego, a w pozostałym zakresie (co do odsetek liczonych od kwoty 240 zł opłat bankowych uchylił zaskarżony nakaz zapłaty i oddalił powództwo.

Mając powyższe na uwadze Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.